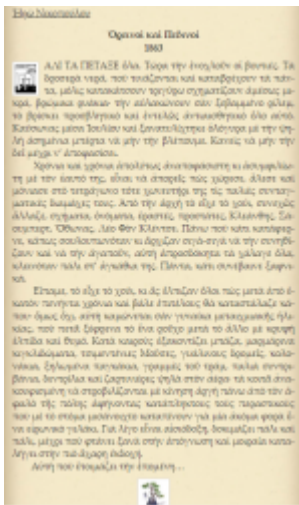

2020, "Πεδινοί και Ορεινοί 1863", Πλανόδιον Ιστορίες Μπουζάι, (πρώτη δημοσίευση εφ. Αυγή, Αναγνώσεις, 05.07.2020)

Όρεινοί και Πεδινοί

1863

ΠΑΛΙ ΤΑ ΠΕΤΑΞΕ όλα. Τώρα την ένοχλοῦν οἱ βουτιές. Τὰ δροσερά νερά, πὸν τινάζονται καὶ καταβρέχουν τὰ πάντα, μόλις κατακάτσουν τριγύρω σχηματίζουν ἀμέσως μικρά, βρώμικα ρυάκια· τὴν ἀύλακώνουν σὰν ξεβαμμένο ρίλεμ, τὸ βρίσκει προσβλητικὸ καὶ ἐντελῶς ἀντιαισθητικὸ ὄλο αὐτό. Καύσωνας μέσα Ἰουλίου καὶ ξανατυλίχτηκε ὀλόγυρα μὲ τὴν ψηλὴ ἀσημένια μπέρτα νὰ μὴν τὴν βλέπουμε. Κανεὶς νὰ μὴν τὴν δεῖ μέχρι ν' ἀποφασίσει.

Χρόνια καὶ χρόνια ἀπολύτως ἀναποφάσιστη κι ἀσυμφιλίωτη μὲ τὸν ἑαυτὸ της, εἶναι νὰ ἀπορεῖς πὼς χώρεσε, ἄλεσε καὶ μόνιασε στὸ τετράγωνο τότε χωνευτήρι της τὶς παλιές συνταγματικὲς διαμάχες τους. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ εἶχε τὸ χούι, συνεχῶς ἄλλαζε, σχήματα, ὀνόματα, ἐραστές, προστάτες, Κλεάνθης, Σάουμπερτ, Ὅθωνας, Λέο Φὸν Κλέντσε. Πάνω πὸν κάτι κατάφερνε, κάπως σουλωπωνόταν κι ἄρχιζαν σιγὰ-σιγὰ νὰ τὴν συνηθίζουν καὶ νὰ τὴν ἀγαποῦν, αὐτὴ ἀπροσδόκητὰ τα χάλγεε ὄλα, κλεινόταν πάλι στ' ἀγκάθια της. Πάντα, κάτι συνέβαινε ξαφνικά.

Εἶπαμε, τὸ εἶχε τὸ χούι, κι ἄς ἔλπιζαν ὄλοι πὼς μετὰ ἀπὸ ἑκατὸν πενήντα χρόνια καὶ βάλε ἐπιτέλους θὰ καταστάλαζε κάπου· ὅμως ὄχι, αὐτὴ καμώνεται σὰν γυναίκα μεταιχμιακῆς ἡλικίας, πὸν πετὰ ξέφρενα τὸ ἕνα ροῦχο μετὰ τὸ ἄλλο μὲ κρυφὴ ἐλπίδα καὶ θυμὸ. Κατὰ καιροὺς ἐξακοντίζει μπάζα, μαρμάρινα κιγκλιδώματα, τσιμεντένιες Μοῦσες, γυάλινους δρομεῖς, κολουάκια, ξηλωμένα παγκάκια, γραμμὲς τοῦ τράμ, παλιὰ συντριβάνια, δεντρίλια καὶ ζαρτινιέρες ψηλὰ στὸν ἀέρα· τὰ κοιτᾷ ἀνακουφισμένη νὰ στροβιλίζονται μὲ κίνηση ἀργὴ πάνω ἀπὸ τὸν ἀφαλὸ τῆς πόλης ἀφήνοντας κατάπληκτους τοὺς περαστικούς πὸν μὲ τὸ στόμα μισάνοιχτο καταπίνουν γιὰ μίαν ἀκόμα φορὰ ἕνα εἰρωνικὸ γελάκι. Γιὰ λίγο εἶναι αἰσιόδοξη, δοκιμάζει πάλι καὶ πάλι, μέχρι πὸν φτάνει ξανὰ στὴν ἀπὸγνωση καὶ μοραία καταλήγει στὴν πὸν ἄχαρη ἐκδοχή.

Αὐτὴ πὸν ἐτοιμάζει τὴν ἐπομένη...